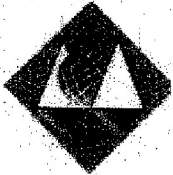

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

06322749

**ATTESTATION BY THE PRESIDING OFFICER PURSUANT TO RULE
92 BIS(B)**

I, NIAL RAAGEN, Presiding Officer appointed by the Registrar of the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia on 20/2/2008 pursuant to Rule 92 bis of the Rules of Procedure and Evidence, with the assistance of a certified interpreter, certify;

that on 25/2/2008 in [REDACTED]

the following person appeared:

Witness's First and Last name(s): OSMAN MUSIĆ

Date and Place of Birth: 08/09/1956 PETROVICE

Identity-, or Passport No.: [REDACTED]

Habitual Residence: [REDACTED]

- that in the attached statement dated 25/02/2008 and certified by the undersigned on 25/02/2008 the said witness is identified as the author;
- that the above-mentioned witness was provided with a version of the said statement in a language that he (she) understands;
- that the above-mentioned witness was informed, in a language that he (she) understands, by the Presiding Officer that if the contents of the written statement are not true to the best of his (her) knowledge and belief then he or she may be subject to proceedings for giving false testimony;
- that the above-mentioned witness was provided with a text of Rule 91 of the Rule of Procedure and Evidence, in a language he (she) understands;

Rule 92 bis

06322750

- that above-mentioned witness declared that the content of his (her) written statement are true and correct to the best of his (her) knowledge and belief;
- that no pressure was brought to bear on the witness and that he (she) voluntarily signed the attached declaration dated 25/02/2008;
- that the following persons were present during the said declaration:

DARKO BARTULA, INTERPRETOR

OSMAN MUSIC, WITNESS

JUSU YARMAN, INVESTIGATOR

Additional remarks:

WITNESS MADE 4 MODIFICATIONS /
CORRECTIONS OF ORIGINAL
STATEMENT, ATTACHED

Done this 25/02/2008

At [REDACTED]

Signature of the Presiding Officer

Ned Bevan

Presiding
Officer

Rule 92bis

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

06322751

Prijevod

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Ja,

Prezime, ime: OSMAN MUSIĆ

Datum i mjesto rođenja: 08/09/1956 PETROVICE

Identifikacioni broj ili broj pasoša: [REDACTED]

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika NIAL RAAEN

da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 25/2/2008

i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 25/2/2008

U: [REDACTED]

MUSIĆ OSMAN

potpis davaoca deklaracije

Nial Raen

potpis predsjedavajućeg službenika

Rule 92 bis

06322752

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime i prezime: Osman MUSIĆ
Nadimak/pseudonim:
Adresa: [REDACTED]
Datum rođenja: 09. augusta 1956. godine
Spol: muški
Nacionalnost: Bošnjak
Vjeroispovijest: musliman
Zanimanje: Trenutno: Radnik
Prethodno: Radnik u termoelektrani

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum razgovora: 25. februar 2008

Razgovor vodili: Jusu YARMAH, Gramsci Di Fazio

Prevodilac: Darko BARTULA

Jezici korišteni za vrijeme razgovora: bosanski i engleski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Osman MUSIĆ, Jusu YARMAH,
Gramsci Di Fazio i Darko BARTULA

Potpis: MUSIĆ OSMAN

J. Di Fazio
OTP/Team B/ lb, mg

J. Yarmah

Darko Bartula

1 of 11

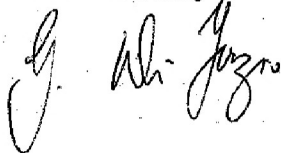
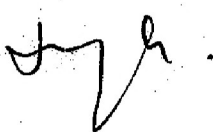

1. Zovem se Osman Musić. Rođen sam 9. augusta 1956. godine u Gornjim Petrovicama, koje se nalaze u opštini Kalesija. Tamo sam živio do 1984. godine kada sam dobio posao u termoelektrani u Gackom. Tu sam radio do 1992. godine. Stanovao sam u blizini, u jednoj stambenoj zgradi.
2. Rekao bih da su sve do početka 1990. godine Srbi i Muslimani živjeli zajedno u potpunosti slozi i ja nisam bio svjestan nekih problema među njima.
3. Odnosi između ta dva naroda počeli su se pogoršavati 1991. godine. To je išlo postepeno, s tim da su neki događaji posebno važni.
4. Ja sam radnik i politika me vrlo malo zanima. Zasižno nikad nisam bio politički aktivan. Zbog toga nisam bio svjestan političkih promjena 1991. godine, ali neki događaji su mi ukazali na postepeno pogoršavanje situacije. Naprimjer, krajem 1991. i početkom 1992. godine, znao sam da veliki broj jedinica, ja ih zovem paravojne jedinice, prolaze kroz naše područje na putu za Mostar. To su bile crnogorske i srpske paravojne jedinice.
5. Također u to vrijeme, ljudi iz mog kraja, uključujući i mene, primili su pozive da se jave u JNA. Ja sam to odbio. To će kasnije biti uzrokom mnogih mojih problema.
6. Drugi primjer pogoršanja stanja je veliki miting koji se održao u januaru 1992. godine u centru Gacka. Miting su trebali voditi Vojislav Šešelj i Vuk Drašković na drvenoj pozornici napravljenoj za tu priliku. Skupilo se mnogo Srba, a došli su i neki Muslimani koji su htjeli vidjeti što se dešava. Šešelj je počeo govoriti, ali onda je primijetio da su prisutni neki Muslimani pa je stao. Zatim je miting preseljen u prostorije kina i tamo su Muslimanima zabranili ulaz.
7. Također, u januaru 1992. godine, vidio sam da Muslimane izbacuju iz redova lokalne policije. Srbi koji su ostali u policiji su dobili nove uniforme. Sada su isticali srpsku trobojnicu, a ne jugoslavensku petokraku. Također su počeli nositi ambleme koje bih ja opisao četničkim.
8. U isto vrijeme je načelnik srpske policije Vojin Popić otvorio u Gackom kafić koji bih ja opisao kao četnički kafić.
9. Bilo je mnogo slučajeva kada su domaći Srbi zastrašivali Muslimane. Meni lično se to dogodilo, jedne večeri negdje krajem 1991. ili početkom 1992. godine u 01:00 sat. Bio sam tada u krevetu i čuo sam da netko kuca na vrata. Kada sam otvorio, ugledao sam ispred sebe tri Srbina. Jedan je bio u civilu, a dvojica u maskirnim uniformama. Jedan me udario u prsni koš ustima puščane cijevi koja mi je rasparala kožu. Zahitjevaao je da udu da bi pretražili stan. Nisu ništa našli, a prije odlaska zahitjevali su da im dam jednu litru rakije. Pomudili su da mi to plate, ali ja sam odbio novac. Kad su izašli, krenuli su prema stanu moga komšije koji nije bio kod kuće. Ja sam izašao da im kažem da nema nikoga. Otjerali su me, a onaj u civilu mi je zaprijetio.
10. Te noći je bilo puno pucnjave po gradu. Također pucalo se nasumice u muslimanskim selima širom opštine u svrhu zastrašivanja.
11. Prije smjene vlasti u Gackom, džamija se našla pod srpskom puščanom paljbom koja je prouzročila velike štete. I to je bio čin kojim se pokušalo zastrašiti muslimansko stanovništvo.

OTP/Team B/lb, mg

MUSIĆ OSMAN

2 of 11

12. Znao sam da se domaće srpsko stanovništvo naoružava. Jedne večeri sam uz piće razgovarao sa svojim prijateljem Srbinom. Rekao mi je da su Srbi dobili instrukcije da ostavljaju upaljeno svjetlo noću kako bi ljudi koji isporučuju oružje mogli da vide u koji stan da odnesu oružje. To se i potvrdilo, jer kad sam obilazio stoku, primijetio sam da u mojoj zgradi gore svjetla samo u stanovima koji pripadaju Srbima.
13. U periodu između 10. i 15. maja 1992. godine sjećam se da sam vidio kamion JNA, daje, pun oružja za koje vjerujem da je bilo namijenjeno lokalnim Srbima. Na tržnici su se mogle kupiti ručne bombe i kokarde. Znam da se jedan Musliman pitao zašto se to prodaje i znam da je uskoro poslije toga pretučen jer je bio previše radoznao, a nekih 15-tak dana nakon toga je i umro.
14. Zbog saznanja da je rat izbio u drugim dijelovima Bosne i Hercegovine i zbog neprekidnog zastrašivanja od strane lokalnih Srba, poslao sam svoju porodicu na sigurno.
15. Dana 1. juna 1992. godine bio sam na poslu kad su me oko 12:30 sati priveli pripadnici srpskih paravojnih jedinica. Drugi kolege Muslimani, Suljo UŽICANIN, Omer HABIBOVIĆ, koji je inače radio u «Elektro-Gackom», ali je tada bio s nama i Ahmed SMAJIĆ, koji je uhapšen ubrzo nakon mene, također su bili privedeni. U roku od sat vremena oko 30-40 Muslimana je uhapšeno i odvedeno u prostorije bivše policijske stanice opštine Gacko. Svi smo zatočeni.
16. Uhapšen sam od strane pripadnika paravojne jedinice gatačkog specijalnog bataljona koji se zvao "Beli orlovi". Ti vojnici su nosili ambleme Belih orlova na lijevom rukavu uniforme. Njihov zapovjednik bio je Vuk Drašković. Nisam vidio Draškovića za vrijeme mog privođenja. "Beli orlovi" su imali svoj vlastiti kafić u gradu na kojem je iznad vrata bio znak kokarde, koji ja zovem kafić Belih orlova.
17. Hapšenja su se desila tako brzo da nisam prepoznao ljude koji su me uhapsili, ali po dolasku u policijsku stanicu prepoznao sam nekoliko srpskih policajaca. Obratio sam se jednom od policajaca koji se zove Ranko Vujović i upitao što se to događa. Rekao je da ću saznati, a da sada šutim. Ponovio sam pitanje, a on me je ošamario.
18. Nakon otprilike sat vremena provedenog u policijskoj stanici, broj zatvorenika je narastao na šezdeset do sedamdeset ljudi. Svi su bili privedeni tog dana. Kamionima bivše JNA smo prebačeni u bivšu kasarnu JNA u Avtovcu. Nitko nam nije ništa govorio za vrijeme našeg transfera, tako da sam mislio da se radi o prinudnoj regrutaciji u JNA pošto se ranije nisam odazvao primljenim pozivima.
19. Stigli smo u Avtovac i rečeno nam je da se iskracamo. Potom su nas držali u dvorištu logora oko 2-3 sata. Onda su nam naredili da očistimo paviljon - oni su ga tako zvali. To je bila jedna prostorija puna praznih kutija od municije, granata i oružja, prekrivenih debelim slojem prašinom.
20. Nakon čišćenja zatočeni smo u tom paviljonu. Svi smo morali stajati jer nikome nije bilo dozvoljeno da sjedne ili legne.
21. Druge noći, srpski stražari su pucali kroz prozor iznad nas. Staklo se razbilo, ali srećom nitko nije povrijeđen.

OTP/Team B/ lb, mg

MUSIC OSMAN

3 of 11

G. M. Jugo

MUSIC

Danko Babić

Presiding
Officer

Danko Babić

22. Trećeg dana je došao Srbin po imenu Čalasan, koji je bio samozvani vojni policajac i upitao nas tko je na nas pucao. Obecao je da će onaj koji kaže biti oslobođen, ali mi smo svi smatrali da je to zamka pa nitko nije ništa rekao.
23. Četvrtog dana zatočeništva, Srbi su nas prebacili u mokar podrum hotela termoelektrane. Sad nas je bilo između 150 i 170. Siguran sam da je to učinjeno iz sigurnosnih razloga jer je podrum bio 4-5 metara ispod zemlje. Ranije je tu bio noćni bar sve dok nije poplavljen, a tada su morali da ga isele. Od tada se koristi kao neka vrsta skladišta.
24. I drugi ljudi su privedeni i dovedeni u podrum hotela termoelektrane. Zajedno smo ostali tamo do 16. juna 1992. kada su nas počeli ispitivati.
25. Zarobljenike bi prozivali i odvodili u sobu za ispitivanje. Oni bi se vraćali u polumrtvom stanju jer bi bili žestoko pretučeni. Mene su dvaput ispitivali.
26. Postavljali su mi pitanja o određenim Muslimanima u Gackom i vrstama oružja koja su posjedovali. Jako su me tukli tijekom ispitivanja. Jedan policajac me ošamario. Ispitivao me načelnik policije Vojin POPIĆ.
27. Vidio sam kako buldožer kopaju rupe kako bi se tamo pokopali ljudi. Kasnije su me ljudi iz tog kraja obavjestili da je buldožer korišten za transport mrtvih ljudi kako bi ih pokopali u području na kojem sam ja, prilikom izbacivanja smeća iz zatvorskog podruma, vidio buldožer koji je iskopavao rupu u zemlji.
28. Jednom prilikom, odvojili su oko 10 ljudi i natjerali ih da stanu ispred nas ostalih i čuvara. Neki čuvari su stajali u blizini sa noževima, mislim da se podrazumijevalo da će im, ako ne masturbiraju, odsjeći penis.
29. Prvi zapovjednik logora u Gackom bio je Ranko Ćorić. Kasnije ga je zamijenio Ranko Ignjatović. Obadvojica su znali za ubojstva i mučenja koja su se događala u logoru. Sve naredbe o tome što će se dešavati u logoru su dolazile od strane načelnika policije Vojina Popovića, načelnika štaba Vojina Popovića zvanog Crnogorac i predsjednika SAO Božidar Vučurevića. On je bio načelnik opštine Trebinje, a bio je i predsjednik SAO Hercegovine.
30. Stražari koji su ubijali ili mučili zatvorenike u logoru u Gackom su bili Budimir Bumbić, Milkan Govedarica i još jedan čovjek s nadimkom Žuti. Bilo je još mnogo drugih čija imena ne znam jer su uvijek nosili maske dok bi činili takve stvari.
31. Prvi čovjek koji je ubijen u podrumu hotela termoelektrane zvao se Arif Jaganjac. To se dogodilo kada je on navodno odbio sići u podrum. Ubijen je kod vrata na ulasku u logor. Netko ga je pogodio s leđa, ali ne znam tko je to bio. Iako zatočenicima nije bilo dozvoljeno da izlaze van, ja sam bacao smeće kad se to dogodilo tako da sam čuo pucanj i vidio ga kako pada.
32. Druga osoba ubijena u logoru bio je Osman Omanović. Njega je ubio Žuti pogotkom u vrat. Ovo se dogodilo u prisustvu zatvorenika negdje poslije 20. juna 1992. Srpski četnici koji su bili tamo za vrijeme ovog ubojstva bili su Igor Govedarica zvani Gigo i njegova dva sina. Kada je Osman pogoden, Govedarica je rekao: «Što vi Balije hoćete, svoju vlastitu muslimansku državu?»

OTF/Team B/ lb, mg

MUSIC OSMAN

4 of 11

G. Ali Jazic

Jylh.

Dimitrije Barchak

Presiding
Officer

Rule 92 bis

33. Suljo Užičanin, Ševko Čatović, Lato Halilović, Ledo Šahović i ja smo morali čistiti Osmanovu krv.
34. Sljedeće večeri Budimir Bumbić je došao u našu ćeliju i pokušao na silu otvoriti staklena vrata. Pošto nije odmah uspio, donijeo je mitraljez iz kojega je pucao u vrata i tako ih otvorio. Došao je u podrum i pucao nam iznad glava. To nas je natjeralo da se svi povučemo u jedan kut prostorije. On nam je onda naredio da se vratimo na svoja mjesta. Kako se nismo pomakli, uzeo je granatu i pripremio da će je baciti. Nakon toga smo se vratili na svoja mjesta.
35. Bumbić nam je onda rekao da prislonimo ruke uza zid i raširimo prste. Pucao nam je između prstiju. Također je rekao da stavimo glave blizu. Tada je pucao u mali prostor između naših glava. To je bilo tako strašno da smo ga svi počeli preklinjati. Rasim Bašić zvani Nuna ga je molio ovim riječima: «Molim te, Bumbić, ti si naš brat, nemoj nam to činiti.» A BUMBIĆ je rekao: «Tko je tvoj brat?» I onda mu je opsovao balijsku majku.
36. Zatim je Bumbić prozvao Lato Halilovića koji je bio sandžaklija iz Novog Pazara. Radio je u rudniku. Lato je odveden na stepenice iznad nas. Čuli smo zvuk razbijanja boca o njegovu glavu. On je vikao. Kasnije je Lato donešen na vojnoj deci i ja sam vidio da mu je glava puna slomljenog stakla. Ostavili su ga da leži u podrumu otprilike jedan sat. Nismo mu mogli pomoći. Gledali smo ga, a on je gledao nas. Onda se vratio BUMBIĆ i naredio da iznesemo Lato. Došao je liječnik da ga pregleda. Pet minuta poslije čuli smo tri pucnja u hodniku. Znali smo da su ih ispucali kako bi proslavili njegovu smrt jer smo se već bili navikli na činjenicu da Srbi uvijek pucaju tri puta u znak pobjede za svako ubojstvo.
37. Tri dana nakon što se to dogodilo Lati, zapovjednik logora Ranko ČORIĆ nam je rekao da se Lato dobro oporavlja u bolnici u Avtovcu i da je čak pitao za nas.
38. Pet dana nakon događaja s Latom, Srbi su došli u zatvor i pročitali listu osoba za koje nam je rečeno da su pobjegle. Međutim, mi smo znali da su te osobe ubijene. Za vrijeme čitanja liste, slijedeće osobe su bile prisutne: Ranko Čorić, Ranko Ignjatović, Milkan Govedarica i mnogi drugi sa maskama na licu.
39. Zatvorenici su osnovali stražarske smjene da bi mogli jedni druge opomenuti o dolasku stražara u podrum. Jedno sam veče ja bio u takvoj smjeni i bilo je oko 02.00 sata kad su tri muškarca s maskama na licu došla dolje u podrum i pitali me da li sam ja stražar. Odgovorio sam da jesam. Nakon toga su mi rekli da pozovem Mirsada Džeku, Senada Šahovića zvanog Ledo i Ziku Fazlagića što sam i uradio. Među tom trojicom maskiranih muškaraca prepoznao sam Bumbićev glas. Tu trojicu su odveli. Sljedeće jutro njihova imena su bila pročitana s liste osoba koje su pobjegle. To se desilo krajem lipnja, no nisam siguran kojeg dana.
40. Jedan Dževad, čije prezime ne znam, no bio je iz Tuzle i oženjen za Muslimanku iz Gacka, bio je jako pretučen. Preživio je, iako to nismo očekivali. Isto tako je izvjesni Šučro Salčin bio pretučen u zatočeništvu.
41. Trebam pojasniti nešto iz moje izjave koju sam dao OTP-u aprilu 1999. godine. Mogu reći da su određeni policajci dolazili u zatvorski podrum. Jedan od njih je bio zapovjednik policije Vojin POPIĆ, međutim ne mogu se više sjetiti nijednog policajca po imenu Nenad POPOVIĆ. Rade ČERANIĆ je bio komandir policije prije

J. Ali- Jazović   J. L. Darko Bardić

- rata i otišao je u penziju. Kada je počeo rat, on se ponovno vratio u policiju, ali ne znam na kojoj je funkciji bio. Ponekad sam vidao Radeta ČERANIĆA kada bih iznosio smeće. Jednom prilikom sam bio prisutan kada je zarobljenik ŠAHOVIĆ tražio od Ranka IGNJATOVIĆA da ga pusti iz zatvora. Ranko IGNJATOVIĆ je rekao da za to mora pitati Vojina POPIĆA. Otprilike dva dana nakon toga ŠAHOVIĆ je oslobođen.
42. Krajem juna, Arkanov vojnik čije ime ne znam, sišao je u podrum i rekao nam da imamo sreće jer ćemo biti prebačeni u Bileću. No, isto tako je rekao da će tokom transfera biti prozivana imena s liste i da će prvih 20 ljudi biti zaklano, a slijedećih 20 ubijeno.
43. Na dan tog našeg transfera, moje ime je bilo u grupi od prvih 20 osoba, zajedno s Alijom Škaljićem koji je bio menadžer bravarskih radnika u Zenici. Bilo nam je naredeno da se ukrcamo na jedan kamion Jugoslavenske narodne armije, marke 'Dajc'.
44. Zbog te informacije od Arkanovog vojnika, odlučio sam da ne ulazim u taj kamion Jugoslavenske narodne armije, pa sam protrčao sa strane tog kamiona do drugog kamiona. Stao sam na plastičnu gajbu na kojoj sam se okliznuo i primijetio jednog četnika stražara kako mi se približava. Prikupio sam svu snagu koju sam imao i uskočio u kamion gdje sam se sakrio.
45. Pošto je ukrcavanje u kamion počelo oko pola deset uvečer, u Bileću smo stigli četiri sata kasnije. To su Srbi namjerno napravili jer je na snazi bio policijski sat, tako da nitko ne bi primijetio naše kretanje ili što god su oni već planirali uraditi s nama.
46. Kod Koritske jame smo imali sreću da je konvoj bio zaustavljen od strane oficira četničke vojne policije tako da osobe koje su nas namjeravale ubiti nisu u tome uspjele jer im vojna policija to nije dozvolila. Vojna policija je naredila vozačima kamiona da se tokom putovanja ne zaustavljaju, a ukoliko to ipak urade, da će oni pucati na njih.
47. U kamionu se nalazilo oko 180 zatvorenika i kamion je bio pun do vrha. Kamione su pratila dva kamiona puna stražara, jedan kamion je vozio na čelu konvoja, a drugi na kraju.
48. Nisam prepoznao ljude koji su nas pratili jer nam je u Gackom bilo naredeno da se ukrcamo u kamione trčeći kroz špalir, s rukama iza leđa, pri čemu su nas proizvoljno udarali.
49. Po dolasku u Bileću, naredeno nam je da u parovima izlazimo iz kamiona. Tukli su nas. To se desilo prije nego što je vojna policija došla na mjesto našeg odredišta jer su im Srbi blokirali cestu zbog čega su oni došli sa zakašnjenjem.
50. Nakon što smo sišli s kamiona, vidjeli smo da su sin Džeme Redžovića i Aziz Hasanbegović mrtvi, a da je Muhamed ČASUROVIĆ iz Tupkovići bio ranjen hicem iz pištolja još dok je ulazio u kamion.
51. Mladog Redovića je ubio Milkan Govedarica, a Aziza je ubio Bumbić kojeg su ljudi čuli da se o tome i hvalio.

g. Ali J. ... J. ... Darko ...

52. U Bileći smo bili zatvoreni u sobi koja se nalazila u vojarni Vojne škole, pri streljani. Ta škola je bila centralno sabirno mjesto u Bileći.
53. Nakon što je svakome bilo naredeno da siđe s kamiona, Ranko Ćorić je prozvao moje ime i kad sam se javio, rekao me: 'Pa ti si još živ?' Ja sam samo slegnuo ramenima.
54. Opet me prozvao Luka Gačić, bivši časnik Jugoslavenske narodne armije. On je iz Valjeva. U bivšoj Jugoslavenskoj narodnoj armiji, on mi je bio zapovjedni oficir, pa smo se zbog toga dobro poznavali. U momentu kad me Gačić prozvao, imao je masku na licu, a u rukama je držao odvijač i automatski pištolj. Uspjelo mi je da ga prepoznam jer sam ga dobro poznao, a prepoznao sam mu i glas.
55. Gačić mi je prišao i udario me odvijačem iznad čela. Pita me zašto se nisam odazvao vojnom pozivu za mobilizaciju za borbu u Hrvatskoj? Tu noć Gačić i trojica meni nepoznatih muškaraca su me teško pretukli. Kad sam pokušao blokirati njihove udarce prijetili su mi pištoljem. Bio sam tako pretučen da sam izgubio svijest.
56. To istu noć kada su me Gačić i njegove kolege pretukli, i drugi zatvorenici, kao na primjer Sabit Sarić i Ševko Čatović, isto tako su bili nemilosrdno pretučeni.
57. Nakon dva dana povratio sam se svijesti. Drugi zatvorenici su mi rekli da su majicama mahali iznad moje glave da bi dobio svježeg zraka. Tražio sam da pijem vode, ali vode nije bilo. U sobi je bilo izuzetno toplo jer su stražari zatvorili svu ventilaciju i da bi nas kaznili upalili su šest žarulja od 500w i ostavili ih da neprekidno gore.
58. Soba je bila veličine od 120 m² i u toj sobi se nalazilo oko 200 ljudi. Ljudi su padali u nesvijest od nestašice zraka i žeđi.
59. Sabit Sarić je umro nekoliko dana nakon što je bio pretučen. Prije nego što je umro, zatvorenici koji su sjedili blizu vrata su vikom pozivali u pomoć stražare kod vrata. Oni nisu pomogli sve dok nije umro. Sljedeće jutro bio je umotan u vojnu deku i dvojici zatvorenika je bilo naredeno da ga pokopaju. Jedan on njih se zvao Čampara, zvani Garo, bio je iz Fazlagića Kule, a drugi je bio iz Zemice. Otišli su u deset sati ujutro, a vratili se tek uvečer.
60. Jedan dan sam otišao na slavinu koja je bila u hodniku. Približavajući se slavini primijetio sam kako jedan od stražara zvani Crnogorac udara zatvorenika po imenu Zečir Krvavac pendrekom po glavi. Vidio sam da je Zečir pao i da je počeo krvariti iz glave. Kasnije, kad sam se vratio u sobu, vidio sam da mu je tijelo bilo prekriveno dekom i vezano s tri remena. Odnosen je u nepoznatom pravcu i nikada više nije bio viđen.
61. Nismo znali tko je bio zapovjednik logora u Bileći jer nismo imali kontakt s njim. Jedan od stražara u zatvoru je bio momak zvani Crnogorac. Bio je još jedan iz Bileće čije ime nismo znali. Zatvorenik koji se zvao Redžo Selimović, a koji je bio upravitelj zatvora u Mostaru, je znao zapovjednika.
62. Hrana u zatvoru Bileća se sastojala od pola kuhanog jajeta ili tanke kriške kruha po osobi, jednom ili dva puta dnevno. Svaki puta kada smo izlazili na večeru, dobili smo batine. Jednom je Mehmed Musić zvani Meša jeo tri nesoljena krumpira veličine

G. Kri. Jugo. ... *... ..* *... ..*

06322759

ptičjeg jajeta. Jedan stražar je vidio da Musić ne jede i počeo mu je psovati balijsku majku i nogom je udario tanjur. Nakon toga ga je tanjurom udario u lice.

63. Jednoj srpskoj ženi po imenu Brana Jovović, a koja je bila iz Gackog, bilo je dozvoljeno da ulazi u ćeliju i da tamo udara i plaši zatvorenike. U rukama je imala nož i pendrek. Dok je tukla zatvorenike po glavi i po čitavom tijelu, prijetila im je da će im odrezati genitalije. Jedan srpski stražar joj je rekao da ne siječe naše genitalije.
64. Fizičko zlostavljanje u Bileći je bilo intenzivno prvih pet dana, a nakon toga se intenzitet smanjio.
65. Međunarodni komitet Crvenog križa je posjetio naš zatvor krajem srpnja 1992. godine. Tokom prve posjete su nas registrirali. Nakon te posjete fizička zlostavljanja su bila nastavljena, ali u manjem intenzitetu.
66. Ševko Čatović, koji je isto tako bio teško pretučen, je umro nakon što ga je registrirao Međunarodni komitet Crvenog križa. Bio je sav otekao. Kad nas je Međunarodni komitet Crvenog križa posjetio po drugi puta, obavijestili smo ih o njegovoj smrti.
67. Međunarodni komitet Crvenog križa nas je ponovo posjetio deset dana nakon prve posjete i tada su nam donijeli poklone kao na primjer čokoladu, slatkiše i cigarete. Čak su doveli svog vlastitog liječnika da pregleda najslabije osobe, pošto nisu mogli pregledati sve nas. Kada je liječnica ušla u našu sobu srušila se zbog nedostatka zraka i smrada i bila je izvedena napolje.
68. Krajem srpnja, jedan čovjek iz Gacka, po imenu Pijevac, došao je u našu ćeliju s druga dva stražara i prozvali su Talu Talovića, bivšeg načelnika stožera policije prije rata. Odveli su ga na ispitivanje.
69. Kad je Talović vraćen nazad, izgledao je kao polumrtav i krvario je iz usta. Preživio je logor i kasnije je bio razmijenjen. Često sam ga sretao u Mostaru. Nakon razmjene mi je rekao da su mu u logoru slomili tri rebra tokom zlostavljanja.
70. Za vrijeme razmjene, neki ljudi od 60 godina i stariji su bili prvi koji su bili prozvani za razmjenu. Kasnije sam čuo da nakon što je kamion koji ih je prevezio došao u Stolac na liniju fronta, da im je bilo naredeno da izadu iz kamiona i trče na muslimansku stranu dok su Srbi pucali na njih. Starije osobe koje nisu mogle brzo trčati, bile su ubijene. Dva ili tri dana kasnije pokopali su ih logorski stražari i vojnici iz vojarne. Ne mogu se sjetiti imena osoba koje su ubijene tom prilikom jer je proteklo puno vremena od tada.
71. Dana 12. 08. 1992. srpska televizija je posjetila naše ćelije jer su htjeli pokazati javnosti da se o nama vodila dobra briga i da smo mi bili u dobrom stanju. Tokom posjete prvih deset zatvorenika je dobilo dobru hranu, a mi ostali smo dobili grah i kruh iz ratnih porcija. Nakon što je TV ekipa otišla, stražari su nas teško pretukli.
72. Dana 18. 08. 1992. svi smo bili razmijenjeni na mjestu zvanom Majdan kod Stoca. Bili smo razmijenjeni za srpske vojnike koje je uhapsila druga strana. Nakon puštanja dobio sam jedan dokument.

OTP/Team B/lb, mg

MUSIĆ OSMAN

8 of 11

J. Ali Jazovic

J. L. Santo Pardo

Prijevod

BCS 0000-0000-0000-0000

06322760

73. Kad sam napustio logor nisam imao kod sebe nikakav dokument ili osobnu stvar koja mi je pripadala kao na primjer ključeve, osobnu kartu, dokumente o mom stanu u Gackom itd, a koji su mi bili oduzeti nakon mog hapšenja i zatvaranja u Gackom.

MUSIC OSMAN

G. Ali Jazovic

J. L.
Dario Kordic

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: MUSIC OSMAN

Datum: 25.02.2008

DEKLARACIJA

Upozoren sam na to da bi moja izjava mogla biti data na uvid organima unutrašnjih poslova i/ili drugim pravosudnim organima. Pristajem na to da se moja izjava da na uvid navedenim organima, prema nahodjenju Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

Potpis: MUSIC OSMAN

06322762

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Darko BARTULA, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašten od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Osman MUSICIĆ mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno preveo s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Osmana MUSICIĆA koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Osman MUSICIĆ je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum:

25. februar 2008

Potpis:

Darko Bartula